

περίφημη “Αλλαγή” που αυτός είχε προσδιορίσει.

Στην επιχειρηματολογία για τα σπουδαία που πέτυχε το Πα.Σο.Κ. κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του, όπως η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, το Ε.Σ.Υ, οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, το αυτόματο διαζύγιο και όσα τέλος πάντων κόμισε ο Ανδρέας και οι συν αυτώ, ισχύει ότι περίπου και για τα όσα περηφανεύονται όλες οι προηγούμενες και επόμενες κυβερνήσεις. Πιο συγκεκριμένα: Από τα «μεγαλειώδη» δημόσια έργα της πρώτης Καραμανλικής περιόδου, τα δημοκρατικά «ανοίγματα» του Κέντρου, τους «Απριλιανούς» εξιλεκτρισμούς, μέχρι την «περήφανη» ανάληψη των Ολυμπιακών αγώνων, ή την «θριαμβευτική» είσοδο στην Ο.Ν.Ε. ισχύει το ίδιο πράγμα. Ήταν η ώρα τους να γίνουν, ήταν η στιγμή να γίνει το βήμα. Το ερώτημα που πρέπει να τεθεί είναι αν έγινε προς τη σωστή κατεύθυνση.

Αν εξαιρεθεί η μανία του Καραμανλή για την Ευρωπαϊκή ένταξη, για την οποία πολύ εργάστηκε και πολλά έκανε, άρα εξώθησε τα πράγματα, όλα τα υπόλοιπα που αφορούσαν τον πολιτικό βίο του τόπου, δεν θα μπορούσαν να είχαν διαφοροποιηθεί κατά πολύ. Κάτι σαν νομοτέλεια.

Με την ευκαιρία της πρόσφατης επετείου του σχηματισμού της πρώτης σοσιαλιστικής ελληνικής κυβέρνησης διάφορες μνήμες επανέρχονται στο νού. Όπως:

- Εκείνη η πρώτη εικόνα του δυναμικού ηγέτη που μάγευε τα πλήθη υποσχόμενος πράγματα που, πιθανότατα ήξερε εκ των προτέρων ότι, δεν είναι πραγματοποιήσιμα.

- Το ερώτημα που του απηύθηνε ο σύντροφος μετά από ένα συνέδριο: *«Πρόεδρε μήπως είσαι Κο.Δη.Σο. και δεν το ξέρεις;»*

- Την ηλικιωμένη μορφή που έσβηνε θλιβερά από τη ζωή, στα χέρια μιας ογκώδους γυναίκας που δεν ταίριαζε με το αξίωμα της συζύγου ενός πρωθυπουργού.

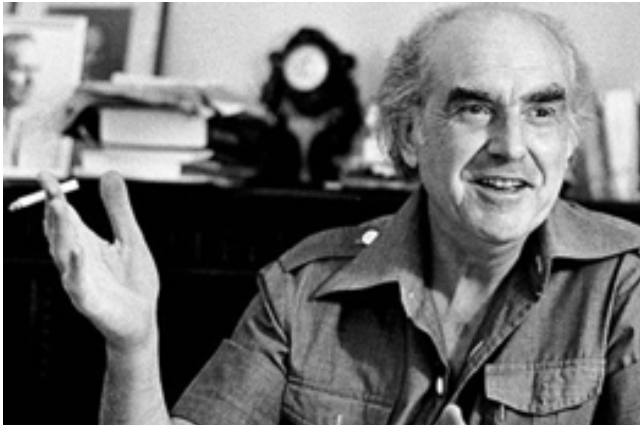
- Τη ρήση του Λεωνίδα Κύρκου για αυτόν: *«Βαθιά διεφθαρμένος»*

- Την κληρονομιά του στον πρωτότοκο. Το επώνυμο.

- Ένα επώνυμο που συνεπικουρούμενο με ένα ακόμα ψεύδος (*λεφτά υπάρχουν*) έφερε τον τρίτο Παπανδρέου στην εξουσία.

- Κι' από το *«λεφτά υπάρχουν»*, εντός εξι μηνών καταλήξαμε στους όνυχας και στους οδόντας των πιστωτών, στην καταστροφή του τόπου, στην συνθλιβή των πολιτών.

Πόσο σοσιαλιστικά ακούγονται άραγε όλα αυτά; Πόσο κολλεκτιβίστικα, πόσο ουμανιστικά και τελικά πόσο «αριστερά» ήταν; Καθόλου, είναι μια απάντηση, έτσι για να μην νοιώθουν και τόσο μόνοι τους οι Δεξιοί, με τα πραξικοπήματα, τα ξερονήσια, τις νοθείες, τα πιστοποιητικά κοινωνικών φρονημάτων και όλο το πλέγμα του μίσους που επινόησαν και εφάρμοσαν.

Τριανταδύο χρόνια μετά από εκείνη τη 18^η Οκτωβρίου, μπορούμε να υποθέσουμε ότι οι περισσότεροι από εκείνους που ψήφισαν τότε την παράταξη που επικράτησε, και βρίσκονται εν ζωή (από 18 έως 40+ τότε, πραγματική εκλογική «ψύχα»), το έχουν μετανοιώσει. Διαφορετικά το σύγχρονο, το μνημονιακό Πα.Σο.Κ. του ευφραδούς, του εύστροφου και ευτραφούς, καθηγητού δεν θα είχε μονοψήφιο ποσοστό. Δυστυχώς αυτό που είπε ο Γεώργιος Ράλλης, αποδεχόμενος την εκλογική του ήττα και προφανώς πικραμένος από το αποτέλεσμα:

"εύχομαι ο λαός να μη

χρειαστεί να το μετανιώσει"
, επαληθεύτηκε.

